

ÁFRA JÁNOS

Otthonról el

Sajnálkozásod lassan átfordul nevetésbe,
szemeid közé nézek, és szóródni kezdenek
az emlékek törmelékei ránk. A plafon mégis
örökre a fejem felett marad, csak neked
sikerül elhagyni a szobánk.

Néhány napja még zokogó hangon kérted,
hogy figyeljem a legfinomabb rángásokat is,
amíg lapockádon tartom kezem. A szív igaza
morzézva hagy nyomot, de visszavonul,
amint felnyílik a szem.

Most régi mozgásokból bábuvá érzéktelenedsz.
Hagyom, hisz ez is egy döntés, a felejtés eljövele.
Lassan távolodik tőlem a szád. Kezembe adtad
a kulcsot, szélesre tárom az ajtót, mégis csak
az egyikünk szíve fér át.

